BABAMIN SOL AYAĞI

İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ - 8

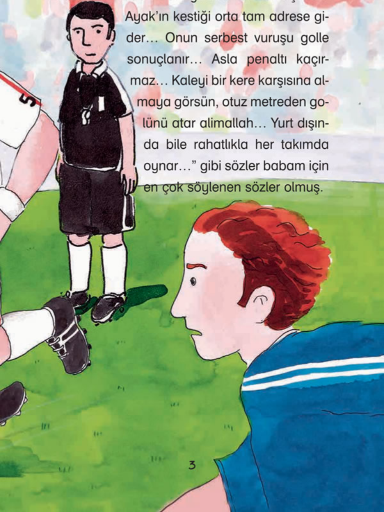
BABAMIN SOL AYAĞI

BABAMIN SOL AYAĞI

Şehirdeki insanlardan yaşıtı olanların çoğu onu tanıyordu. Bunun sebebi babamın şehrin futbol takımında oynamasıydı. Şehir takımının süper lige çıkmasında babamın gollerinin hatırı büyüktü. Onun gibi sol ayak, ülkede yoktu. Sol ayağını bir raket gibi kullanırdı. Tabi, ben bunları babamın aktif futbolu bıraktığı ve halı sahalarda maç yaptığı zamanlar görebildim. Daha öncesinde çok küçüktüm. O zamanlar herkes onun büyük takımlarımızdan birine transfer olacağını konuşurmuş. Takımın süper lige çıktığı sene babam sürekli televizyon programlarına davet edilmiş. Ünü bütün ülkeye yayılmış. Büyük takımlardan transfer teklifleri almış. Verecekleri ücret büyük takımlarınki kadar olmamasına rağmen babam, takıma ve şehre vefa olsun diye yuvada kalmış.

7
5
5

İyi giden iki sezonun ardından artık ülkede babamın lakabı "Sol Ayak Cevat" olmuş. "Sol Ayak'ın kestiği orta tam adrese gider... Onun serbest vuruşu golle sonuçlanır... Asla penaltı kaçırmaz... Kaleyi bir kere karşısına almaya görsün, otuz metreden golünü atar alimallah... Yurt dışında bile rahatlıkla her takımda oynar..." gibi sözler babam için en çok söylenen sözler olmuş.

Bizim takımdan çekinmeyen yokmuş. Ligde kalma mücadelesi verenlerin, şampiyon adaylarının, kısacası bütün takımların korkulu rüyasıymış babamın takımı... Takımdaki en çok çekinilen oyuncu da tabi ki babammış. Ona karşı tedbir almayan takım yokmuş. Bazen iki bazen üç futbolcu babamı durdurmaya çalışırmış.

O sene Türkiye kupası finali oynanıyormuş. Babamın takımı 2-1 öndeyken babama kasti faul yapmışlar. Maçın son yarım saati ve uzatma bölümünde babam oynayamamış ve takım maçı uzatmalarda 3-2 kaybetmiş.

İşte, sol ayak bileği kırılan babamın asıl hikâyesi burada başlamış.

Sezon bitince, bahsi geçen büyük takımlar babamı transfer etmek için yine sıraya geçmişler. Babam takım seçmekte oldukça zorlanmış. Sonunda oldukça yüksek bir transfer ücreti ile büyük bir takımla anlaşmış.

Ne varki sağlık kontrolü için doktor karşısına geçince işler karışmış. “Bu sakatlığın tamamen iyileşmesi iki yılı bulur.” demiş doktorlar. Bu büyük transfer haliyle suya düşmüş ve babam yuvada kalmaya devam etmiş.

Takım çalışırken o düz koşularla yetinmek zorunda kalmış. Lig başlayınca kulübede oturmaktan bıkmış. Tamamen kadro dışı kalınca da bunalıma girmiş.

Annem o günleri anlatırken babamın sigaraya başladığını çok sonradan fark ettiğini söyler. Ona göre babam aktif futbol hayatının bittiğini düşündüğünden kendini sigaraya vermiş. Annem onu bu kötü alışkanlıktan vazgeçirmek için çok uğraşmış ama başaramamış. O günlere dair benim de hatırladığım birkaç hadise vardı.

Bir gün babamla yan yana oturuyorduk. Annem yine aynı konuyu açmıştı. Annemin endişeli bakışları ve cevapsız sorularına karşılık o hiçbir şey olmamış gibi bizi eğlendirmeye çalışıyordu. Şakalar yapıyor, aslan oluyor, benim ve kardeşimin yanağından ısırır gibi yapıyordu. Bu, bizim onunla oynadığımız ve en çok sevdiğimiz oyundu. Bu oyun sırasında ilk defa babamın ağzının ve elbiselerinin kötü koktuğuna şahit olmuştum. Aslan gibi kükreyerek yanağıma eğildiğinde onun ağzından midemi bulandıran bir koku gelmişti.

Bu koku meselesini kardeşim benden önce dile getirmişti.

– Baba, elbiselerin çok kötü kokuyor? Ne oldu elbiselerine, diye sormuştu.

– Canım kızım, eve gelmeden arkadaşlarla lokalde oturduk. Biliyorsunuz orada sigara içiliyor. Galiba oranın kokusu üzerime sinmiş, demişti.

– Ama sen lokale her zaman gidiyordun. Elbiselerin böyle kötü kokmuyordu.

Ben de,

– Hem aynı kokular galiba ağzından da geliyor, demiştim.

Babam bozulmuştu. Bozulduğunu belli etmemeye çalışarak,

– Evet, doğru söylüyorsunuz, demişti. Demek ki bu gün orada çok sigara içildi. Hemen gidip üzerimi değiştireyim.

Odaya giden babamın arkasından bakakalmıştık.

Annemin başı iki elinin arasındaydı. Bu duruma çok üzüldüğü her hâlinden belliydi.

Bu esnada kardeşim televizyonu açmıştı. Zevkle izlediğimiz bir çizgi film vardı televizyonda.

Hem çizgi filmi izlemiş hem de göz ucuyla annemi takip etmiştim. Annem çok düşünceliydi. Sağ elinin işaret parmağını bükerek, dişlerinin arasına sıkıştırmış ısırıp duruyordu.

Çizgi film bitmeden babam duş almış ve üzerini değiştirmiş olarak tekrar odaya gelmişti.

– Isırıp durma parmağını, tamam bırakmaya çalışacağım. Ben çok mu bayılıyorum bu zıkkıma sanki!

– Evet ama bu kaçıncı söz verişin. Ayağını kaç tane doktora gösterdik. Tamamen iyileşmen için kendine dikkat etmen gerekiyor. Hem zaten sakatlanmasan da en geç otuz beşli yaşlarda futbolu bırakacaktın. Sen ise varını yoğunu kaybetmiş gibi hareket ediyorsun.

Bu konuşmalar fısıltı şeklindeydi ve anlayabildiğim kadarı bunlardı. Televizyonun sesi yüksek olduğundan onları duymadığımızı zannediyorlardı.

Babam devam etmişti.

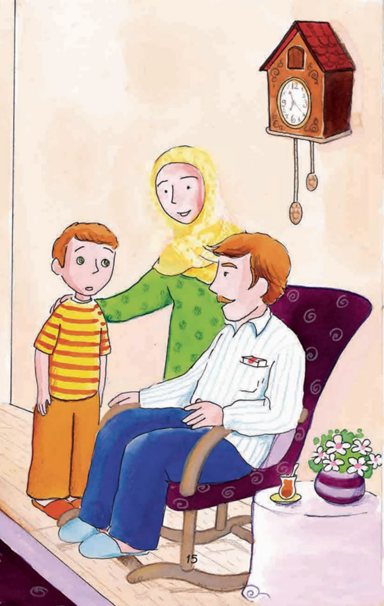
– Haklısın ama benim sol ayağım bizim her şeyimizdi. Dünyanın en ünlü futbolcularından biri olabilecekken düştüğüm hâle bir baksana.

– Ne varmış hâlinde... Elhamdülillah sağlığın yerinde... Evin, araban, her şeyin var. Allah'tan daha ne istiyorsun? Bir kaza sonucu iki ayağını da kaybedebilirdin ya da ne bileyim tamamen felç olabilirdin.

– Haklısın ama düşünmeden edemiyorum işte. Bir daha eskisi gibi olmam mümkün değil...

Konuştuklarını benim dinlediğimi farkedince konuşmalarını kesmişlerdi.

Aradan yıllar geçmişti. O sene artık sekizinci sınıfa gidiyordum. Babam artık günde üç pakete yakın sigara içiyordu. Futbolu bıraktığı için artık sigarasını kimseden gizleme ihtiyacı da duymuyordu. Çoğu zaman biten sigarayla yenisi yakılıyordu. Aile büyüklerinin, eski futbol arkadaşlarının ve hocalarının, yakarmaları fayda etmiyordu. Ancak hem futbolu bırakmasına hem de kendisine iki yılda iyileşirsin denmesine rağmen o rakete benzetilen sol ayaktaki ağrılar bir türlü geçmiyordu. Bazı günler de şehir takımının masörüne gidip ayağına masaj yaptırıyordu. Haplar, iğneler, kremler fayda vermiyordu.

Önceleri babam şiddetli ağrılarını bileğine yerleştirilen platine sonra da haftada bir yaptıkları halı saha maçına bağladı. Ama maçları yine de aksatmadı. Bu maçları hiç kaçırmazdım. Çoğu eski futbolcu olan oyuncuların maçı harika olurdu. Mücadele kıran kırana geçer, maçın sonunda genelde berabere

kalırlardı. Galip tarafı belirlemek için penaltı çekişirlerdi. Bir halı saha maçında dört – beş gol atılabilmesi bana çok ilginç gelirdi.

Günü ve saati mutat olan bu maçın elli civarında izleyicisi vardı. Güzel hareketleri ve çalımları alkışlar, arada bir de tezahürat yaparlardı. En çok tezahürat yapılan oyuncuların başında babam geliyordu. "Haydi sol ayak, raket ayak, vur, haydi kes ortayı ..."

Maçtan sonra seyircilerle birlikte iki sini baklava göz açıp kapayıncaya kadar silinip süpürülürdü.

Ağrılar, ağrılar, bitmeyen ağrılar... Babam artık koşamaz olmuştu. Arkadaşlarını kırmamak için maçlara zoraki gidiyor ancak kaleye geçebiliyordu.

Geceleri özellikle bu ağrılar sebebiyle onun kalkıp evde gezindiğine ben bile kaç kez şahit olmuşumdur. Hangi doktora gitsek aynı şeyi söylüyordu:

“Sigarayı bırakmanız lazım. Yoksa sizi kötü günler bekliyor. Sol ayağınız sık sık ameliyat edildiği için zaten iyi durumda değil. Sigara da buradaki deformasyonu arttırıyor. Böyle devam ederseniz Allah korusun ayağınızı kesmek zorunda kalabiliriz.”

Babam bu ikazların kendisini korkutmak için yapıldığını zannediyordu.

Ağrıları dayanılmaz hâl alınca annemle birlikte İstanbul'a gittiler. Ünlü futbolcuların hastanesine gidip oradaki doktorlara sol ayağı göstereceklerdi.

Bir dizi film, derin tetkikler, tahliller derken acı gerçek ortaya çıkmıştı. "Sigaraya devam edilirse meşhur sol ayak kangren olup çürüyecek ve kesilmesi gerekecekti."

Bu netice babamı büsbütün yıkmıştı ve İstanbul'dan sanki beli bükük bir ihtiyar gibi dönmüştü.

Annem, ah canım annem! Yine destek yine destek…

Sadece babama mı, hayır… Okumayı sökmeye çalıştığımız, ödevlerimizde zorlandığımız, hastalandığımız, bir gösteriye çıkacağımız zaman da o hep bizimleydi. Hastalandığımızda bizden çok onun ızdırap çektiğini düşünürdüm.

Ve babam… Annem yerine başka bir kadın olsa bu kadar sabır gösterir miydi bilmiyorum. Onun sabrı sevgisinden ileri geliyordu. Eşini, çocuklarını, ailesini, yuvasını çok seviyordu. Yuvayı yapan ve ayakta tutan bir dişi kuştu o.

İstanbul'da babama bakan doktor, babamın liseden sıra arkadaşı çıkmış. Meşhur futbolcuların çoğu tedavi için ona gelirmiş.

Babama, "Senin sakatlığın şimdi olsa düzeltilebilirdi." demiş. Tıbbi gelişmeler çabuk ilerliyor. Ama sen de kendini iyice salmışsın be Cevat… Bu hatayı nasıl yaptın? Senin gibi birinin eline hiç yakıştıramıyorum sigarayı." diye de eklemiş.

Daha önceki doktorların söylediklerini çok dikkate almayan babam lise arkadaşının söylediklerinden ilk zamanlar çok etkilenmişti. İki üç ay onun sigaraya baktığını bile gören olmamıştı.

Ancak bir zaman sonra önce gizli gizli, sonra da açıktan içmeye başladı.

Ağrılar, ağrılar, yine ağrılar… Attığı gollerle en güzel mutlulukları tatmasına vesile olan sol ayak, şimdi dayanılmaz acılar tattırıyordu.

Ağrılara ilave olarak bilek altından itibaren morluklar da başlamıştı.

Aile büyükleri, babamı annemle beraber tekrar İstanbul'a gönderme kararı aldılar. Biz yine anneannem ve dedemle kalmıştık.

Liselere giriş sınavına denk gelen o yıl benim için adeta hüzün yılı olmuştu. Bu da derslerimi olumsuz yönde etkilemişti tabii...

Aklımız hep İstanbul'dan gelen haberlerdeydi. Doktor gereken tetkikleri yaptıktan sonra hastanede kalması konusunda babamı zorla ikna etmiş. Önce on gün, ağrılar azalmaz ve morarmalar geçmeye başlamazsa yirmi gün daha tedavi olması gerektiğini söylemiş. Eğer bu da müspet netice vermezse meşhur sol ayak kesilecekmiş.

Bu haberle bütün aile yıkılmıştı. Babamın arkadaşları, eski futbolcular, herkes babamı arayıp teselli vermeye çalışıyordu. İstanbul'da oturan teyzemler de her gün babamı ziyarete edip, annemin ve onun ihtiyaçlarını karşılıyorlardı.

On gün on sene gibi uzun geçmişti. Doktorun tedavi ile ilgili kanaati menfi idi. Şimdi yirmi günlük, daha yoğun bir tedavi başlayacaktı. Annem üzgün, babam pişman, bizler perişan vaziyette yirmi birinci günü dualarla beklemeye başladık. Günde üç beş kez telefonlaşıp babama moral vermeye çalışıyorduk. Babam da galiba bize moral olsun diye ağrılarının azaldığını söylüyordu. Her gün okula gitmiyor olsak zaman durdu zannedebilirdik. Hele evde durum

daha vahimdi. Misafir odamızdaki guguklu saat arada bir ötmese saat ilerlemiyor diyebilirdim. Dedem hemen her akşam Kur'ân, anneannem de cevşen okuyordu.

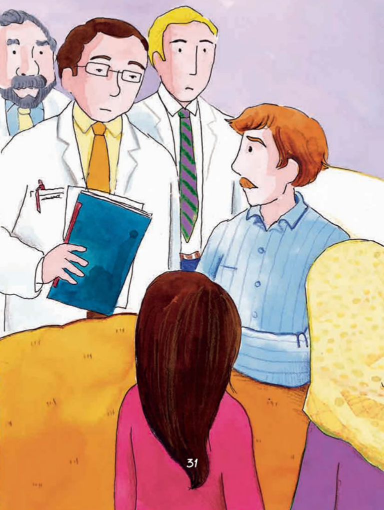
Hastane günlerinde iyi giden şeyler de vardı. Mesela babam yaklaşık iki aydır sigara içmiyordu. Üç günde iki kitap bitiriyordu.

Yoğun bir tedavinin uygulandığı yirmi gün nihayet dolmuştu. Gelen haberlerle biz de olan biteni onlarla yaşıyor gibiydik. Babama tekrar bir sürü tetkik yapılmış, filmler çekilmiş. Annem yine işaret parmağıyla dudağını bastırıp kemiriyormuş. Babamla arada bir birbirlerine takılıyorlarmış. Babamın odasına üç doktor arkadaşıyla gelen lise arkadaşı olan doktor çok düşünceliymiş. Elinde babamın dosyası ve tahlilleri varmış. Herkes ne diyeceğini bilemez bir vaziyette İsmail Bey'in konuşmasını bekliyormuş.

Sonunda İsmail Amca kendisinin de zor duyduğu bir ses tonuyla konuşmaya başlamış:

– Cevatçığım! Şu an bir insana karşı yapılması en zor konuşmalardan birini yapıyorum. Hele de bu insan hem çocukluk hem gençlik arkadaşın olan biriyse durum bir kat daha zorlaşıyor. Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. En son görüşmemizden sonra sigarayı tamamen bırakmaman istenmeyen sonu hazırlamış. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Maalesef…

Annemin çığlığı doktorun konuşmasını bölmüş.

Babam, adeta göğsünden fırlamaya çalışan kalbini eliyle bastırmaya çalışmış.

– Günümüz tıbbı ayağımın kesileceğini söylüyor öyle mi? Hani tıp ilerlemişti… Bir sürü yeni gelişmeler olmuştu. Bir aydır ne diyorsanız harfiyen yapıyorum. Netice bu mu, deyip kendini bırakıvermiş.

Diğer doktorlardan biri,

– Cevat Bey, inanın elimizden geleni yaptık. Ayağınızın daha önce birçok ameliyat geçirmesi ve çok uzun zamandır ve fazla miktarda sigara kullanmanız sizi bu neticeye getirdi, demiş.

Annem hıçkırıklara boğulmuş. Çığlıklar ve hıçkırıklarla dolan odada doktor heyeti daha fazla duramamış, lise arkadaşı olan doktor dışında bütün heyet odayı terk etmiş. O an orada olan teyzem, annemi, doktor da babamı teselli etmeye çalışmış.

– Cevatçığım maalesef en kısa süre içerisinde ayağını bileğinden kesmek zorundayız. İlaç tedavisi netice vermiyor. Eğer bu süreci uzatırsak kangren yukarı doğru ilerleyecek.

Raket ayak, muhteşem sol ayak, çürümüş gitmişti demek ki... Gözyaşları içinde geçen iki günün ardından ameliyat saati gelip çatmıştı.

O iki gün boyunca ben de durup durup sol ayağıma baktım belki elli belki yüz kere. Babamın attığı, attırdığı golleri düşündüm. Bir daha değil top oynamak belki doğru düzgün yürüyemeyecekti bile. Şimdi insanların acıyarak, üzülerek onun sol ayağına bakması onu bunalıma düşürebilirdi. Babam gururluydu, böyle şeylerle nasıl mücadele edecekti bilemiyorum.

Babama yeşil önlük giydirilmiş kendisi ruhen ve bedenen ameliyata hazırlanmış. Doktor Bey ameliyattan önce babama,

– Kesilen ayağının yerine yeni duruma alışana kadar alçıdan ayak yapacağız. Kendini hazır hissettiğinde de protez takarız, demiş.

Babam, sessizce başını oynatıp kararı tasdik ettiğini belli etmiş. Sedye ile ameliyathaneye giderken bir tarafında annem diğer tarafında Doktor Bey yürüyormuş. Babam ise gözlerini örtünün altından çıkardığı sol ayağından ayıramıyormuş.

Asansörde Doktor Amca babamın elini tutarak ona,

– Şu durumu geri çevirebilmek için neler verirdin değil mi, diye sormuş.

– Sen ne diyorsun, eğer ayağımın bedenimden ayrılmayacağını bilsem bir daha değil sigara, dumanının olduğu yerden bile geçmem. Görüyor musun bir hatanın insanın başına neler getirdiğini. Ah akılsız başım ah!

Şimdi cezayı ayağım ve ruhum çekecek. Bir de kesilen bu ayağın hesabını öbür tarafta sordular mı ne cevap vereceğiz bakalım. Öyle pişmanım ki anlatamam… keşke hiç sigara içmeseydim.

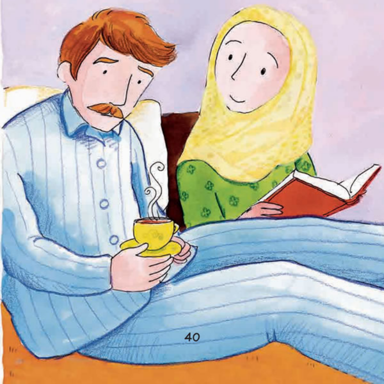
– Keşke demek için artık çok geç… Ama hayat devam ediyor. Beterin beteri olduğunu düşünerek bu hâle de şükretmek lazım.

– İnşallah yapılacak protez ayak sıkıntı çıkarmaz İsmail.

– İnşallah kardeşim inşallah. Dedim ya… İki ayağın da olmayabilirdi… Hiç kımıldayamayabilirdin de… Netice de her şey Allah'ın emaneti. Hâline şükredersen bu şoku çabuk atlatırsın.

Annem için ömründen ömür çalan dakikalar birer birer ilerlemiş ve babam ameliyattan çıkmış. Sol ayağının dizinden altı alçı içerisinde odasına alınmış. Babam yavaş yavaş ayılmış ve alçı içerisindeki sol ayağına bakıp bakıp ağlamış.

Annem, şefkat abidesi annem... Büyük teselli kaynağı... Babamı teselli edecek sözler sarf etmeye çalışıyor ama babam onu duymuyormuş. Alçı içindeki ayağı bir sola bir sağa çevirip bacağının yeni durumunu anlamaya; diğer bacağına bakıp sol bacağın ne kadar kısaldığını tahmine çalışıyormuş.

Bir hafta sonra alçının alınıp protezin takılmasına karar verilmiş. Babam o kadar pişmanmış ki durumundan. Gününün çoğunu bacaklarını mukayese etmekle geçiriyormuş. İki lafının birinde, "Ah zamanı geri çevirebilseydik! O zaman şu sigara illetinin yanından geçmezdim." diyormuş anneme. "Buna şükür." diyormuş annem. Durumu daha kötü olan insanların hayatından misaller veriyor, babamı manen yeni duruma hazırlamaya çalışıyormuş.

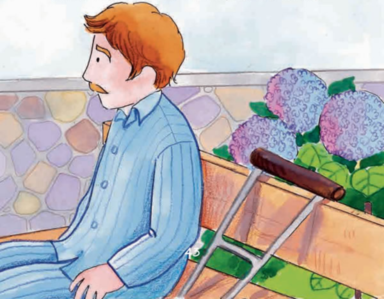
Doktor İsmail Bey sık sık odaya gelip hâl hatır soruyormuş. Hastaneye gelen yıldız futbolcuları babamın yanına getirip onunla yüz yüze görüşmelerini sağlıyormuş. Bu ziyaretlerden herkes alacağı dersi alıyor, her ziyaret, ahlarla, keşkelerle neticeleniyormuş.

Aradan üç dört gün geçince İsmail Bey'in bir ziyareti sırasında babam ona şöyle demiş:

– Biliyor musun İsmail bana ayağım yerinde gibi geliyor. Dizimde aşağılara kadar bir tatlı kaşıntı geliyor ki sorma gitsin. Galiba bu alçı çıkarılınca yeni duruma alışmakta zorlanacağım. Protez bir an önce takılsın istiyorum, ne dersin?

– Sen nasıl istersen öyle yaparız. Ayağının yerinde olmasını çok istiyorsun. Seni anlıyorum. Sen bu hadiseden dersini almışa benziyorsun ama faturası ağır oldu. Bacak alçıya alınınca böyle kaşıntılar olur, diye cevap vermiş.

Annemin anlattığına göre babam her gün defalarca ayağı için pişmanlık duyup tövbe etmiş.

Haftası dolunca alçının çıkarılmasına gelmiş sıra. Babamı sedyeyle ortopedi servisinin müdahale odasına almışlar. Alçıyı İsmail Bey çıkaracakmış. Annem babamın elini sıkıca kavramış. Bileğinden aşağısı olmayan birine ne denebilirse onları demeye teselli vermeye hazır bekliyormuş. Babam metanet içinde, doktorumuzun yüzünde garip bir sakinlik, biraz tereddüt belki de tebessüm varmış. Doktorun hâline annemler bir anlam veremiyormuş. Herhâlde babamın vereceği tepkiyi kestiremediğinden ne yapacağını bilemiyor diye düşünmüş annem.

Doktor alçılı bacağı masaya doğru uzatıp eline alçıyı keseceği elektrikli testereyi almış. Başında yuvarlak testeresi olan aleti bir iki kez çalıştırarak son kontrollerini yapmış. "Metin ol Cevat, belki hayatının bundan sonrasında sevineceğin şeyler çıkar karşına."

demiş dizden aşağı doğru alçıyı kesmeye başlamış.

Testere aşağıya doğru ilerledikçe babamın alnındaki soğuk terler artıyormuş. Annem de onun elini sıktıkça sıkıyor. Artık sıkmaktan eli acımasına ve hatta elinin renginin değişmesine rağmen babam durumun farkında değilmiş.

Testere sanki ağıt yakarak, göğsünü, yüzünü, gözünü tırmalayarak ağlayan, feryat edenlerin halini hatırlatarak aşağıya doğru ilerliyormuş. Ter damlaları boncuk boncuk akıyormuş babamın yüzünden... Annemin ve babamın kalbi tek kalp gibi beraber çarpıyormuş.

Babamın rengi alçıyla aynı, annem de ondan farklı değilmiş. Doktorun yüzündeki huzur gözündeki büyük gözlüklerin ardından görülebiliyormuş.

Alçının yarısı kesilince doktor durmuş, kesilen kısmı mengeneye almış. Açılan aralıktan babam başını çevirip bakmış. Annem za-

ten gözünü kırpmadan testereyi takip ediyormuş. Testere ilerledikçe sanki babamın bacağı uzuyor gibi geliyormuş ona.

Biraz sonra ağıt tekrar başlamış. Başından bu yana geçen sekiz - on dakika bir ömür gibi gelmiş onlara.

Testere bileğe doğru ilerledikçe ten rengi gözüken her milimetre için annem Allah'a şükrediyormuş. Doktor devam ediyor.

Nihayet bilek hizasına gelince doktor yavaşlayıp anneme ve babama son bir kez daha bakmış. Dudaklarındaki kıpırtı daha da belirginleşmiş.

Bilek göründü görünecekken annemin şükürlerine gözyaşı eklenmeye başlamış. Babam hâlâ sağa dönük başını testereye çeviremiyormuş. Doktor ilerliyor, dizden aşağı bir bütün olan ten hala tek renk. Testere neredeyse ayak topuğuna yanaşıyor, hala ten rengi devam ediyor.

Doktor, anneme artık bakmamasını işaret edip sonra da babamın parmak uçlarına kadar alçıyı açmış.

Doktor İsmail Bey, testereyi kenara koymuş, gözlüğünü de onun yanına.

Babamın başucuna gelmiş ve,

– Bak, demiş sadece.

Annemle aynı anda başlarını çevirip yerinde duran sol ayağı görünce rüya gerçek arası gidip gelmişler. Annem, şaşkın şaşkın

babamın ayağına bakarken babam ise kıpırdatmaya çalıştığı ayak parmaklarını çocuklarına benzetmiş o an. Çok sevilen, ölüp ahrete göçen birinin geri dönüşü gibi sevinmişler.

Doktor İsmail Bey, o sevinç yumağını bir müddet öylece bırakmış.

Daha sonra böyle bir mizansenin babamı sigaradan kurtarmak için oynandığını izah etmiş.

Doktor, tedaviye müspet cevap verdiğini anlayınca iyileşmeyi babam göremesin diye ayağı alçıya almış. Çünkü iyileşmeyi görünce babamın sigaraya tekrar başlayacağını biliyormuş.

Babam bu hadiseyi hatırladıkça diyor ki:

"İyi ki doktor böyle bir plan yapmış. Eğer öyle olmasaydı bu illetten belki de hâlâ kurtulamamış olacaktım. Eski dost işte! Bana nasıl faydalı olacağını çok iyi biliyormuş. Allah'a sonsuz şükürler olsun ki böyle dostlarım ve sizin gibi bir ailem var."